

Ve své práci jsem se snažila podchytit, kolik dětí z prvních tříd na Základní škole Komenského v Pelhřimově, kde působím jako učitelka, může být ohroženo některou ze specifických poruch učení, zejména dyslexií. Diagnostikované výsledky jsem zaznamenávala a průběžně porovnávala výkony chlapců s dosaženými výkony děvčat. Sledovala jsem, zda-li odpovídá vzniklé procento ohrožených dětí z diagnostikované skupiny 4-7 % celonárodnímu průměru ohrožených dětí. Domnívám se, že pokud by se podařilo, na základě pravidelné diagnostiky na konci prvního ročníku v základní škole, včas podchytit děti s poruchou a nebo oslabenou funkcí a zajistit vhodný program reedukace, nedocházelo by k prohlubování obtíží, nýbrž k jejich rychlejší úpravě.